

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

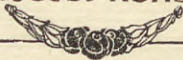
100165 8380

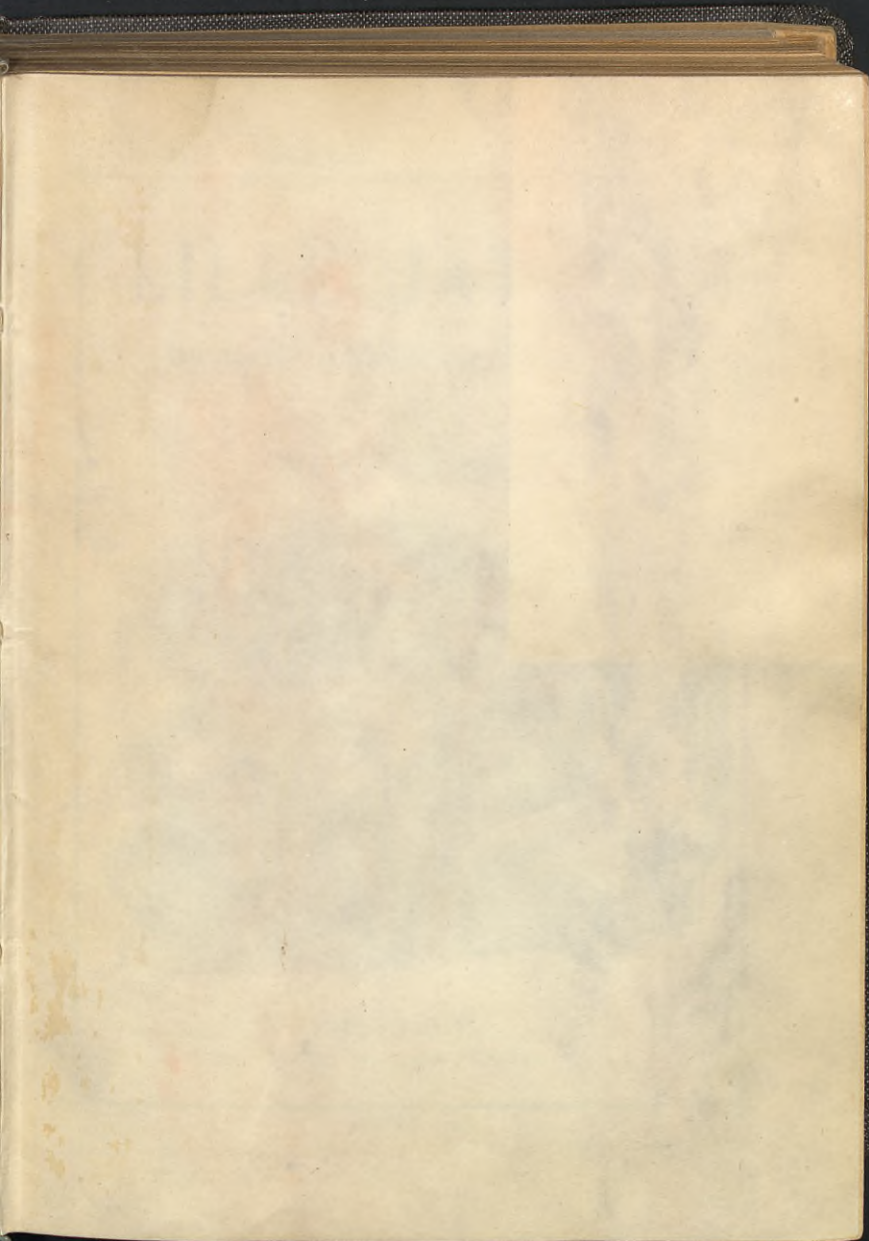

TRANEMÅLA
SAMLINGEN

SKÄNKT TILL
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK
AF
AUGUST RÖHSS

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.
Saml.

Öreskrifter för folket.

N:o 112.

PRINSESSAN I HUMLEGÅRDEN.

PENNRITNING

AF

PEHR THOMASSON.

Med trenne illustrationer.

STOCKHOLM.

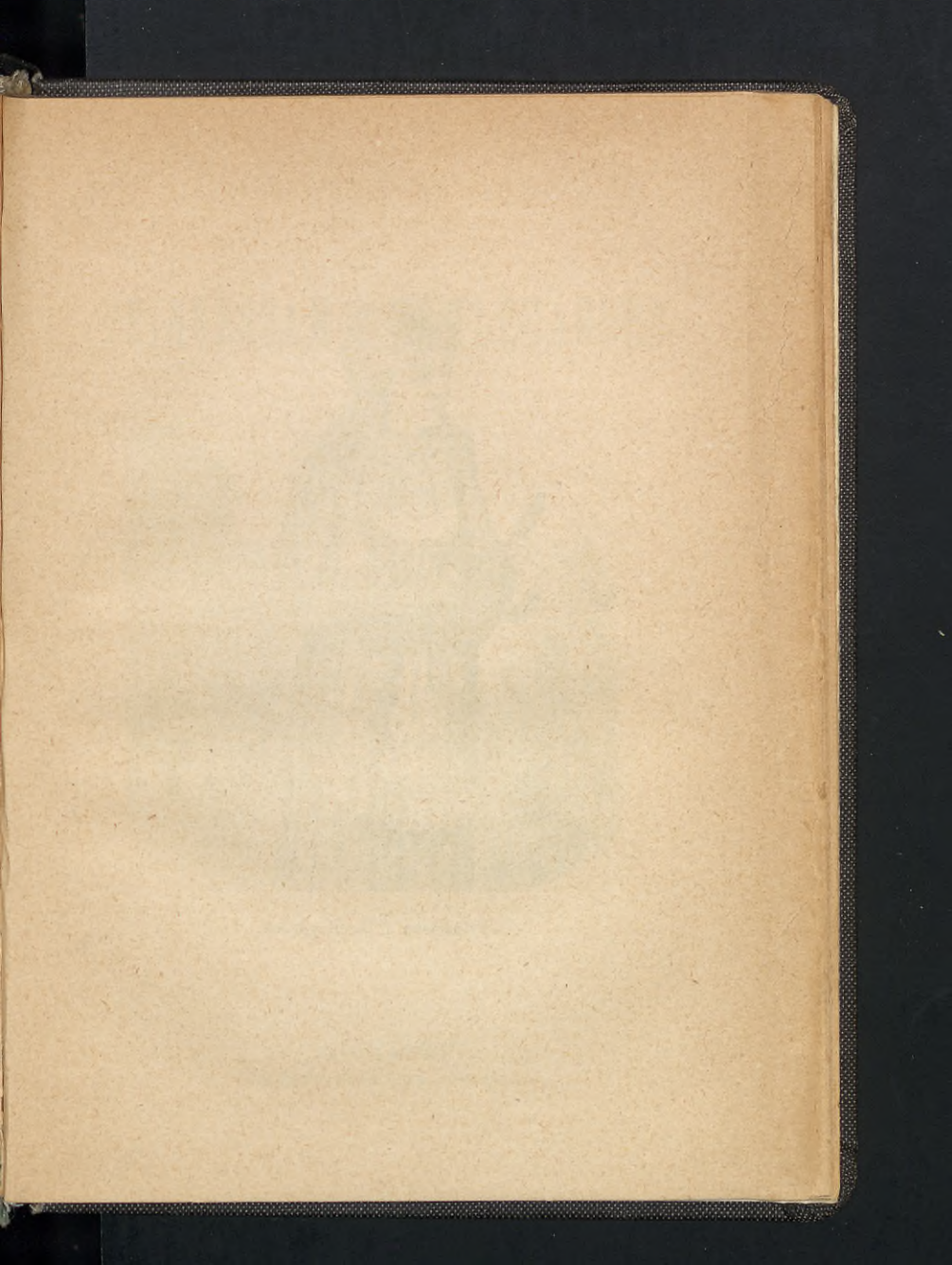
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 25 öre.

Öreskrifter för folket.

En samling smärre skrifter, lämpliga för folkläsnung och för
sockenbibliotek samt till premier i folkskolor. — Hvarje
häfte med en eller flera illustrationer.

- N:o 1 Kung Oskar och Skogvaktaren. Pennritning af *Pehr Thomasson*. 8:de uppl. 25 öre.
 ,, 2 Svenska Kröningar. Med porträtter af de flesta svenska konungar samt många andra illustrationer. 3:dje uppl. 25 öre
 ,, 3. På Söder. — Onsdagsbröllopet, af *Sylvia*. 25 öre.
 ,, 4. Starke Per. Bysägen från Upland af *Nepomuk*. 20 öre.
 ,, 5. En Bonde och en Soldat. Tafla nr folklifvet af *Nepomuk*. 20 öre.
 ,, 6. De begge Limporna. Skizz af *Nepomuk*. 10 öre.
 ,, 7. Kristoffer Polhem och hans verk. En teckning för folket. 20 öre.
 ,, 8. Gamla historier för folket. 1:sta samlingen. 20 öre.
 ,, 9 Riddande Engel och Drottning. En Episod ur Drottning Desiderias lefnad af *Marie Sophie Schwartz*. 20 öre.
 ,, 10. Gamla historier för folket. 2:dra samlingen. 20 öre.
 ,, 11. Karl XII vid Pultava. Historisk teckning af *Jul. Mankell*. 25 öre.
 ,, 12. Den blifvande Bispén. En tidsbild af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
 ,, 13. En syndig Bonde af *Pehr Thomasson*. Med 4 teckn. 25 öre.
 ,, 14. Vara och synas. Berättelse af *Onkel Adam*. 25 öre.
 ,, 15. Stora Svenska Män. 1. Karl v. Linné. 25 öre.
 ,, 16. — — — 2. Birger Jarl. 25 öre.
 ,, 17. — — — 3. Axel Oxenstjerna. 25 öre.
 ,, 18. Laga Skifte. Bysägen från Upland af *Nepomuk*. 25 öre.
 ,, 19. Sveriges och Norges förening år 1814. Historisk teckning af *S. A. Hedin*. Med 4 porträtter. 25 öre.
 ,, 20. Öfvergången af Stora Bält af *Jul. Mankell*. Med illustr. 25 öre.
 ,, 21. Stora Svenska Män. 4. Esaias Tegné. 25 öre.
 ,, 22. — — — 5. Magnus Stenbock. 25 öre.
 ,, 23. — — — 6. Jakob Berzelius. 25 öre.
 ,, 24. Nya Riksdags-ordningen. 25 öre.
 ,, 25. En gåfva af Kung Karl. Pennteckning af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
 ,, 26. Mäster Blomma af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
 ,, 27. Braskans Marknadsresa af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
 ,, 28. Smärre berättelser af *Onkel Adam*. 25 öre.
 ,, 29, 30, 31. Gamla Historier för folket. 3:dje, 4:de, 5:te saml. å 20 öre.
 ,, 32. Fosterländska sänger af *Pehr Thomasson*. 20 öre.
 ,, 33. Från Pultava till Bender. Hist. teckning af *Jul. Mankell*. 25 öre.
 ,, 34. Hans, som kom till folkhögskolan. 25 öre.
 ,, 35, 36, 37. Tio norska folksagor och äfventyr af *Ashjörnsen* o. *Moe*. Tre häften, hvardera å 20 öre.

Prinsessan i Humlegården.

PRINSESSAN I HUMLEGÅRDEN.

PENNRITNING

AF

PEHR THOMASSON.

Med 3 illustrationer.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1881.

Den bekanta Humlegården i Stockholm var ursprungligen en af konung Gustaf Adolf anlagd trädgård, afsedd för humleodling, men förvandlades och utvidgades sedermera till en lustpark, i hvars midt drottning Ulrika Eleonora den äldre lät uppföra ett lusthus, der hon under sin sjuklighet ibland vistades med de kungliga barnen. Anläggningen råkade derefter i förfall och arrenderades 1762 af konung Adolf Fredrik, som derfor årligen erlade 1,600 daler silfvermynt; sedermera kom Humlegården under uppsigt af öfverståthållarembetet, hvar efter den öfvertogs af polismästaren Liljensparre år 1792 mot vilkor, att han skulle efterhand förvandla platsen till en trädgård efter engelskt mönster, hvilket också i någon mån skedde. Platsen blef så småningom en af stockholmarne mycket eftersökt promenadplats, men råkade snart åter i förfall och blef till sist ett kärt tillhåll för fyllbultar, uteliggare och ficktjufvar, ända till dess för några år sedan, i sammanhang med riksbibliotekets förläggande dit och det beslutade resandet af Linnés staty på den plats, der förr den bekanta rotundan stod, parken åter blef försatt i ett skick, som nu gör den till hufvudstadens måhända skönaste promenadplats, med breda, sandade gångar, vidsträckta gräsmattor och en mängd sällsynta och praktfulla blommor och prydnadsväxter.

Medan rotundan ännu fans kvar, var der värdshusrörelse, och något längre upp i parken ett litet schweizeri, hvilket, jemte den lilla täcka, äfvenledes nu rifna sommarteatern, mycket bidrog att locka folk till Humlegården. I rotundan förde den af alla stockholmare och de fleste resande bekanta "gumman Lundström" en mild spira, och särskildt stodo Stockholms ungherrar i förbindelse hos henne för det hon alltid hade tur att finna vackra och höfliga uppsasserskor. Det är kring en af dem vår lilla pennritning kommer att hvälfva sig.

Det var en vacker sommarafton år 1856. En mild vestan susade genom de snörräta lindalléernas tvåhundraåriga kronor, i hvilkas rika bladverk en bevingad sångarskara uppbjöd all sin förmåga att öfverrösta de många positiv och dragspel, som öfverallt i den vidsträckta parken läto höra sig. Stora folkskaror böljade af och an, den granna karusellen med sina ståtliga trähästar och gungande schäsar var i full verksamhet med att föra omkring unga och gamla med svindlande fart. På den improviserade dansbanan var det icke mindre lif, och i rotundan och på schweizeriet var ock en liflig freqvens hela aftonen. På det förra stället var det till och med trängsel, ty der stod innanför disken den fagra Emma, "prinsessan i Humlegården".

Ja, den unga Emma bar verkligen denna furstliga titel och hon förtjenade också en sådan utmärkelse. Hon var vid denna tid på sitt nittonde år, var smal och smärt om lifvet som en vidja och kring det obeskrifligt täcka ansigtet böljade ett haf af gullgula lockar. Hennes ögon voro högblå och milda som vårens himmel och hennes leende var värdt ett kungarike -- så sade åtminstone de många unga eleganterna som trängdes omkring henne,

och vi hafva ingen anledning tro annat än att de menade fullt upprigtigt. Emma hade en gång vid en midsommarfest på det då för tiden härliga, men nu vanvårdade Ulriksdal fått den äran att dansa med prins Karl, sedermera den folklige och folkkäre konung Karl XV och från denna stund hade hon fått titeln "prinsessa". När hon sedermera kom som uppapperska till fru Lundström erhöll hon, såsom vi ofvan nämnt, den furstliga titeln "prinsessan i Humlegården", en rang åt hvilken den sköna flickan väl log, men som dock otvifvelaktigt icke så litet smickrade hennes lilla fäfänga. Emma var annars i grund och botten en strängt sedlig, god och karaktersfast flicka, som icke lät någon komma sig för nära, utan tvärtom förstod att hålla sig i respekt för de otaliga kurtisörer, som dagligen och stundligen likt en yrande myggsvärm kringsväfvade henne, sökande att med mer och mindre lyckade fraser och komplimanger vinna den unga förtjuserskans ynnest. Ingen hade dock lyckats göra något intryck på Emmas hjerta mer än den unge och ståtliga notarien Palm, hvilken väl också var en daglig kund på stället, men som drack mindre och pratade mindre dumheter än de andra ungherrarne och just därför lyckats intaga den främsta platsen i Emmas älskogs-kammare.

Musiken från dansbanan spelade nu upp en yrande vals af Strauss, och den unge notarien, som intagit sin vanliga plats invid disken för att vara sitt ideal så nära som möjligt, yttrade med ett ömt tonfall i sin välklin-gande röst:

"Hör du, Emma, en så sprittande vals! Kom och låt oss svänga om ett hvarf i den."

"Tycker du det!" svarade Emma sakta. "Hvad tror du "Mutter" då skulle säga? Jo, hon skulle bli ond och köra mig från platsen — ja, det skulle hon."

Emma sade sedan någon tid "du" till notarien, n. b. då ingen främmande hörde dem.

"Nej, det skulle hon icke, min egen söta Emma," invände notarien ifrigt. "Hon vet nog hvilken dragningskraft du utöfvar på kunderna, och jag är säker på, att hon gerna beviljar dig en stunds ledighet. Hör på, Mutter Lundström!" ropade han derefter högt, "Emma får ju en stunds ledighet för att ta en sväng på dansbanan — icke sant, mutter lilla?"

"Jo, visst, min lilla gris," svarade gumman Lundström med ett af sina favorituttryck till kunderna. "Min lilla gris" fick nämligen hvar och en heta, som stod något så när i hennes ynnest, och blott en gång hade hon olägenhet af det. Det var just en gång då hon använde detta "smeknamn" åt en poliskonstapel, som tog sig så illa af titeln, att han sedan angaf henne för det hon serverat gäster utöfver den tid, förordningen medgaf.

"Nå, nu hör du sjelf, min lilla Emma," yttrade notarien glädtigt. "Jag visste väl jag, att gumman icke skulle ha hjerta att säga nej. Kom nu, så skall jag bedja musiken om den der vackra valsen igen. Du dansar alltid gudomligt, men allra ypperst dock efter den."

Det unga paret begaf sig alltså ut, i hack och häl följdt af några eleganter, som också hoppades på den äran att få dansa med "prinsessan". Med giriga och afundsamma blickar följde de den unga tärnans graciösa rörelser, der hon med purprad kind fördes af Palms starka arm omkring på den saftiga gräsplanen.

Sedan valsen slutat och Emma varm och flämtande blifvit förd ur ringen, framträngde en snobbig underlöjtnant och bad att få dansa nästa vals med Emma.

"Nej, jag tackar," svarade "prinsessan" artigt men bestämdt. "Jag vill icke dansa mera i afton."

“Kantänka!” replikerade martissonen halft försmädligt. “Det förundrar mig att ni efter den der beryktade valsen med prinsen på Ulriksdal vill dansa med en sådan der blecksudder som notarien. Er smak tyckes hafva blifvit litet konstig på senare tider, min sköna fröken.”

Och den skägglöse dunderguden svängde om på klacken och lemnade med stolt hållning dansbanan.

Emma bodde i ett litet ruckel vid smala gränd, och när rotundan stängdes klockan 11 på aftonen följde Palm henne till porten.

“Tack för denna angenäma afton, älskade Emma!” yttrade Palm då de voro framme, “sof söt och dröm om mig! Men en enda liten kyss ger du mig väl ändå, innan vi skiljas?”

Emma rodnade och såg sig blygt omkring. Derunder räckte hon sin lilla, bländhvita hand åt Palm, som icke var sen att slå sin arm om hennes lif och trycka en glödande kyss på flickans rosiga läppar.

“Min, för evigt min — det är ju så?” hviskade den öfverlycklige älskaren i salig hänryckning.

“Din — för evigt din,” svarade Emma, äfven hon öfverlycklig i den första kärlekens berusande fröjd. Derpå sväfvade hon likt en elfva in genom porten, vid hvilken notarien ännu en lång stund efter det den hulda uppenbarelsen försvunnit stod försjunken i lyckliga drömmar.

Men dold bakom knuten stod en ung man i sjömansdrägt, darrande af vrede och svartsjuka. När Palm ändtligen med långsamma steg aflägsnade sig ned åt Humlegårdsgatan mumlade den unge sjömannen:

“Vid alla hafstroll och gastar! Denna stund skola ni båda bitterligen få ångra!”

Då Emma väl stängt den låga och lilla porten, styrde hon sina steg öfver en rymlig gård och inträdde i en mörk förstuga. Till venster i denna fans en dörr, och denna öppnade den unga flickan utan att först knacka på.

Det rum, hvori hon nu inträdde, var till ytterlighet torftigt. Taket var nästan svart af rök och tapeterna hängde i trasor. Golfvet var väl renskuradt och hvitt, men plankorna voro söndriga, och genom de breda springorna spelade ett fuktigt drag. Möblerna bestodo af en gammal säng, en dito soffa, en liten byrå med spegel och ett par rankiga stolar. Sådant var den fagra, af alla fråde "prinsessans" hem, och vi kunna här af förstå, att hon var fattig, mycket fattig, trots den enkla men ändå prydliga dräkt hon bar.

"Du kommer då äntligen," hördes vid Emmas inträde en hes röst från sängen. "Här ligger jag i mitt elände, och du vårdar dig blott om dina nöjen och låter din gamle far förgås af hunger och törst."

Denna visa hade den unga flickan hört så många gånger, att hon kunde den utantill. Hon visste med sig, att beskyllningen var orättvis, men icke desto mindre svarade hon vänligt och undfallande:

"Käre min far, nog vet du att jag icke kunnat komma förr, serveringen slutar ju ej förr än elfva, och se'n går jag alltid direkt hem."

"Men icke ensam," fräste gubben retfullt. "Jag har fått veta, att den der noble skrifvaren alltid är dig följaktig hvart du går, men kom ihåg att sådana lekar aldrig sluta väl. Om han ändå hade pengar, den staccarn, så kunde det göra mig detsamma, men nu är han ju fattig som en kyrkrätta."

"Jag ber dig, far, en gång för alla, att icke tala illa om Palm. Hur mycket godt har han icke oaktadt sin fattigdom gjort oss — har han icke betalt sista kvar-

talets hyra, då jag icke hade så mycket penningar sparade, och har han icke gifvit oss ved under hela förra vintern. Du är bra otacksam, far, som icke bättre uppskattar en sådan välvilja från en hederlig man.“

“Hederlig var det, ja,” hväste gubben elakt. “Han är lika hederlig som höken tills han fått dig i sina klor, men hvad det blir sedan, det borde du förstå lika bra som jag.“

“Fortsätt du, far, jag bryr mig icke längre om hvad du pratar,” svarade Emma förtrytsamt. “Jag skall ändå alltid räkna som en heder att en sådan man som Palm fäst sig vid en så fattig och obetydlig flicka som jag.“

“Gå på med det, du! Nå, har du ingenting med dig åt din gamle far?”

Ur en liten medhafd korg började nu Emma uplocka ett enkelt men kraftigt qvällsmål åt gubben. Snart stod anrättningen färdig på en stol framför sängen och fadern grep sig ifrigt an med ett stycke metvurst.

“Har du icke något bränvin?” sporde han derpå, då han såg dottern draga korken ur en ölbutelj. “Du vet ju, att jag icke kan äta utan bränvin.“

Suckande måste Emma framsätta en liten flaska med den kära drycken, och den gamles ansigte ljusnade nu betydligt. Han tömde flaskan nästan i ett drag och åt med en vargs aptit. Derpå vände han sig åt väggen och snart tillkännagåfvo starka snarkningar, att han fallit i drinkarens tunga, oroliga sömn.

Vi begagna här tillfället att meddela läsaren några drag ur denne mans lif. Strand — detta var hans namn — hade i sin krafts dagar varit förste styrman på tremastaren “Neptun,” tillhörigt grosshandlaren Selling i Stockholm, men då skeppet förliste i Kalmar sund och det sedan upptäcktes, att det blifvit borrhadt i sank, blef på allehanda anledningar Strand misstänkt för detta dåd.

Vid undersökning härom inför domstol, kunde dock ingen bevisning mot honom föreläggas, hvarför han blef frikänd från anklagelsen, men redaren och kaptenen ville dock ej längre behålla honom, hvadan han miste sin plats. Den skugga som händelsen med skeppet kastat på honom, gjorde ock, att det var, trots alla möjliga försök, för honom omöjligt att vinna ny anställning, och så slog sig Strand på att supa och föra ett oregelbundet lif på landbacken.

Han var vid denna tid nygift, och hans unga hustru var en god och arbetsam qvinna, men då hon ensam fick draga försorg om familjens uppehälle, bröt hon sin helsa genom öfveranstängningar och dog några år efter det hon gifvit lifvet åt Emma, deras enda barn. Efter denna händelse hängaf sig Strand ännu mera åt sitt begär efter spritdrycker och förföll slutligen så, att både han och den lilla flickan skulle alldeles förgåtts, om ej barmhertiga människor trädte emellan. Till detta elände sällade sig snart en svår rheumatism, så att Strand nästan hela året om nödgades intaga sängen.

I mån som Emma växte upp och kunde göra någon nytta, blef det dock något bättre i det lilla hemmet. Emma började tidigt gå omkring på promenadplatserna och sälja frukt, och som hon var ett sällsynt vackert barn och dertill blyg och oskuldsfull, så fick hon rask afsättning och bra betaldt. Sedan hon gått och läst upphörde hon dock med denna handel och blef skänkmamsell hos fru Lundström i Humlegården.

Sedan gubben insomnat stod Emma i begrepp att lägga sig till en välbehöflig hvila på den lilla soffan, men i detta ögonblick knackade det hårdt på dörren.

“Hvem är det som kommer så sent?” sporde Emma genom nyckelhålet.

“Åh, det är bara jag!” svarade en grof röst utifrån.

Och Emma igenkände allt för väl denna röst. Hon blef orolig och nästan bleknade, men öppnade dock dörren.

Den unge sjöman, vi nyss sett bakom knuten, inträdde. Han kastade sig vårdslöst på den enda stol som var ledig och drog munnen till ett försmädligt leende.

“Så, du är redan hemma,” började han kallt och hänfullt. “Jag tyckte mig se dig i Humlegården gå arm i arm med den der Palmen, och trodde nästan, att du följt honom hem.”

“Ah, du borde blygas!” genmälde Emma med förtrytelsens rodnad på sin fagra kind.

“Jag vet just inte det,” invände den unge mannen försmädligt. “Det är ju vanligt nu för tiden att vackra flickor följa granna herrar både hit och dit.”

“Har du icke kommit hit för annat än att säga mig gemenheter, så blir det bäst att du genast går. Jag är dessutom trött och behöfver hvila.“

“Efter dansen med Palm, ja.“

“Vet du, Vilhelm, jag måste säga dig, att du är bra usel. Hvad har du med Palm att skaffa och hvad har jag för skyldigheter mot dig?“

“Det lät icke så förr, jag menar innan högfärdsandan flög i dig. Då lofvade du mig din tro, men nu sviker du den hvar dag och stund,“ yttrade Vilhelm lidelsefullt.

“Jag var bara ett barn då,“ genmälde Emma allvarsam. “Men ju mera jag lärt känna dig, desto bestämmandare har min åsigt blifvit, att en förening mellan oss skulle föra till olycka. Du är häftig och svartsjuk, och ett sådant sinne passar icke till mitt. Det är därför bäst för oss båda att glömma det förflutna.“

“Din far har dock gifvit mig sin hand på, att du skulle blifva min, och till detta löfte tryggar jag mig.“

“Du vill således *tvunga* mig?“

“Ja, om ej annat hjälper.“

“Och du tror, att sådant skall lyckas.“

“Ja, det gör jag,“ svarade Vilhelm trotsigt. “Din fars frihet har jag i min hand, och deraf tänker jag begagna mig i nödfall. Du vet, att han blef frikänd från den der borrhningen af skeppet “Neptun“, men *jag* kan dock vittna, att han och ingen annan är den skyldige — nå, hvad säger du nu?“

“Jag säger,“ svarade Emma med fast röst, “att du är ett vilddjur, en förskräcklig varelse, den uslaste, som någonsin funnits på jorden.“

“Stopp der och ror i lä, annars manövrerar du din far i marvatten. Och gör nu som du vill, för resten.“

Vill du att gubben fortfarande skall få gå och gälla för hederlig karl, så ger du Palmen på båten, men vill du ha gubben på Långholmen, så vet du, att så kommer att ske, om du öfverger mig. Du har nu fritt val, och sådant kan du väl icke kalla tvång.“

Emmas ögon nästan gnistrade.

“Gå, usling!” ropade hon alldeles utom sig öfver så mycken råhet. “Gå, annars ropar jag på polis.“

Den unge sjögasten skrattade hånfullt.

“Gör det du, min lilla dufva!” sade han elakt, “det skulle passa bra att polisen kom, så får han taga fär din med på köpet!“

Öfverväldigad af sinnesrörelse, sjönk Emma ned på soffan. När hon åter kom till klart medvetande var Vilhelm äntligen försvunnen. Men minnet af hans vilda hotelser stod ännu så lifligt för hennes upprörda själ, att hon på hela natten icke kunde få en blund i sina ögon. Hon kände Vilhelms karaktär så väl, att hon icke ett enda ögonblick kunde tvifla på, att han skulle sätta sin hotelse i verket, om hon icke bröt sin förbindelse med Palm. Men å andra sidan, hur skulle hon kunna göra det, då hon älskade honom af hela sin själ?

Blek och bedröfvad gick hon om morgonen åter till sitt arbete, utan att dock hafva nämnt något åt sin far om det som passerat mellan henne och Vilhelm.

Några dagar efter de händelser vi nyss tecknat, följde notarien Palm som vanligt sin fästnö till porten, sedan hon slutat sitt arbete för dagen med serveringen i rotundan.

Båda voro förstämnda, något eljest ovanligt för dessa unga och af naturen glada menniskor. Det kändes tungt och kvalmigt i luften, alldeles som då åskan är i antågande, fastän ej ett enda moln seglade på himlens omätliga haf. De unga tu gingo tysta arm i arm, och först då de hunnit fram till Emmas anspråkslösa hem i smala gränd, ytrade notarien med mera konstlad än verklig glädtighet:

“Så, min egen Emma, fatta nu bara mod, så skall du få se, att allt skall gå bra. Och framför allt bry dig icke om hvad den der sjömansglopen sagt eller kommer att säga, ty allt det der är ingenting annat än munväder. Som jag sagt dig, får jag nu i dagarne ett både hedrande och inbringande förordnande, och då jag sköter min sak väl, har jag sedan god förhoppning att få fullmakt på tjensten. Då gifta vi oss, min egen lilla Emma, och ackordera in din far i någon bra bondgård så långt från Stockholm du sjelf vill — tror du icke, att vi då skulle blifva lyckliga?”

“Ack, du vet icke hur gerna jag vill tro det och hur innerligt kär du är för mitt hjerta,” svarade Emma med ett vemodigt leende, “men jag begriper icke hvad det kommer åt mig i afton; jag känner mig så bekländ till själ och hjerta, som om någon svår olycka vore i annalkande. Vilhelms svåra hot mot min far, i fall jag icke öfvergåfve dig, står så rysligt för mitt minne, och jag vet, att Vilhelm är en person, som är i stånd till allt, då svartsjukan får makt med honom.”

“Bah!” svarade Palm, vårdslöst svängande sitt spanska rör. “Vill han smaka den här, så må han komma, men Gud tröste honom då, det må jag för visso säga.” Emma log.

“Du tänker väl aldrig inlåta dig i slagsmål med en sådan heller, och utom dess bör du betänka att en sjö-

man alltid är vigare i vändningarne än andra. Jag vill väl icke tro, att han skall våga anfälla dig, men i alla händelser är det nog skäl, att du ser dig för, helst nu sedan qvällarne börja blifva mörka.“

Nu var det Palms tur att le.

“Åh, frukta du ingenting för mig! I skolan gick jag och gälde som den värste slagskämpen, och jag hoppas de gamla tagen sitta qvar, om jag skulle bli tvungen att än en gång pröfva mina krafter i ett slagsmål, hvilket jag dock naturligtvis helst vill undvika.“

“Ja, lofva mig att icke vara oförsigtig. Och nu god natt, min egen älskade!“

“God natt, min söta Emma! I morgon afton återse vi hvarandra som vanligt.“

“Javisst. God natt och sof godt!“

Emma gaf den älskade en varm kyss och sväfvade in genom den lilla porten.

Då notarien Palm vände sig om och ämnade styra sina steg ned till Humlegårdsgatan, i hvars närhet han bodde, framträdde plötsligt en sjömansklädd figur med en grof knölpåk i handen och stälde sig i vägen för honom.

Palm anade genast betydelsen af detta möte, men yttrade helt lugnt:

“Var så god och lemna mig i fred! Gränden är tillräckligt bred för oss båda.“

Han gick emellertid åt sidan, men med ett enda språng var den okände åter midt framför honom.

“Gå din väg!“ uppmanade Palm, “annars får du stryk!“

Den okände, som icke var någon annan än Emmas försmådde älskare, den hatfulle och ränksmidande Vilhelm, hänskrattade.

“Gå ur vägen för *dig* — för en usel krabbsaltare till bläcksudd!“ skrek han ursinnigt. “Nej, min gosse, inte förr än jag fått tala ut hvad jag tänker, kom ihåg det.“

“Gå!“ uppmanade Palm ännu en gång, i det han höjde sitt grofva spanska rör.

“Skall jag falla undan för dig, din blankskrapade slättoppare! Nej, fall du undan sjelf och far inte här och gira i mitt farvatten, ty då händer det ofelbart, att du får dig en svår skamfilning på galjon — känner du lag och rätt, så vet du, att du bör lägga upp rodret och falla af, annars så blir det som sagdt var . . .“

Under Vilhelms utösande af denna långa svada hade Palm stått helt lugn och stilla, ehuru han nu måste inse, att hans rival kommit till platsen i ingen annan afsigt än att gifva honom stryk. Han gaf dock noga akt på sjömannens minsta rörelser för att kunna i rätt stund parera.

“Vägrar du i vändningen,“ återtog Vilhelm, då notarien ansåg under sin värdighet att svara, “så fira af storskotet och vänd undan vinden, din ohängda sötvattensfisk! Här är rum sjö gjord för oss och icke för några såna der båtshaksförare, som du, ditt eländiga koben!“

Ehuru situationen onekligen var den allvarligaste, kunde dock Palm icke låta bli att le åt sin motståndares många, halft obegripliga sjömansuttryck, och han yttrade också med sin vanliga godmodighet:

“Gå din väg, som jag bedt dig — hvad har jag för otaldt med dig?“

“Ja så, du har icke? Tror du inte, att jag sett hur du går och lofverar för den der värliggade lilla kuttern, som nyss seglade in genom portpasset här bredvid, men den skutan är *min*, kom bara ihåg det, för annars så skall jag lappsalva dig så att du skall skina som en nysmord hollanstjolk,“ röt Vilhelm alltmer ursinning.

“Om du icke tiger och lemnar mig i fred, din galning, så ropar jag på polis,“ hotade Palm.

“Ropa du, min gosse, ropa du! Men i samma ögonblick du öppnar din syndiga käft till ett ohøj, så randar

jag din bog och din långsida med den här, så att du sent skall glömma både mig och den leken," gnisslade den unge sjömannen, hvars vrede nu nått kokpunkten, till en stor del genom notariens kallblodighet.

"Polis!" ropade Palm med kraftig stämma.

Men i samma ögonblick lyfte Vilhelm sin grofva knöl-påk till ett mördande slag. Palm var dock beredd här-på, och parerade så lyckligt med sitt spanska rör, att påken gled åt sidan.

"Polis!" ropade han ännu en gång.

Men ingen polis syntes till. Vid denna tid var också polisbevakningen på långt när icke så väl ordnad, som nu, hvadan de vildaste strider på lif och död ofta kunde under timal utkämpas, utan att någon af kungliga öfver-ståthållarembetets tjänsteandar visade sig. Detta visste Vilhelm mer än väl, och därför fruktade han icke det ringaste för följderna af notariens försök att frammana ordningens upprätthållare.

"Ha, ha, ha," gnisslade han, "ropa på du, min gosse lilla, det gör dina sura lungor godt i qvällskylan. Du fryser, din arma anka, men jag skall veta att hålla dig varm, jag."

Derpå höjde han åter den väldiga påken till ett tungt slag, som olyckligtvis denna gång råkade att träffa Palm i axeln. Slaget var så våldsamt, att den unge tjänstemannen kände sig färdig att digna till jorden, det svartnade för hans ögon och han ville ropa af smärta, men denna svaghet varade blott ett ögonblick.

Ty äfven Palm blef nu ursinnig, och man vet, att vreden kan, åtminstone för en stund, i förvånande grad spänna musklerna. Han upptog i ögonblicket sin käpp, som fallit ur hans hand, och riktade i sin ordning ett slag åt sin motståndare, med den effekt, att dennes näsa och mun sprungo i blod.

En vild strid, en strid på lif och död, började nu. Tunga slag föllo från ömse håll, men ingen af de stridande yttrade ett enda ord. Slutligen fick notarien ett så svårt slag öfver venstra armen, att denne krossades och han måste uppgifva ett högt genomträngande skri, som hördes vida omkring. Äfven Vilhelm var mycket illa åtgången, ty hans näsben var totalt krossadt och det ena örat var nästan afslitet vid en visit af spanskrörskäppen. Men mera än notarien van vid duster af dylik sort, och troligen äfven för att undvika den förhatliga polisen, teg han som ett godt barn och lät blott då och då ett dämpadt, ilsket tjut halka öfver de hårdt sammanpressade läpparne.

Vid notariens starka jemmerrop hade emellertid folk skyndat till valplatsen, och dit kommo äfven efterhand åtskilliga af det lilla husets invånare. Polis tillkom också, och efter ett vildt motstånd blef ändtligen Vilhelm öfvermannad och belagd med fotbojor. Han fördes först till fängelset, men då hans blessurer voro af den betänkligaste beskaffenhet, vågade man ej behålla honom der, utan forslade honom samma natt till serafimerlasarettet, der vi tills vidare lemna honom åt sitt välförtjenta öde.

Bland dem, som kommit ut ur huset, utanför hvilket den blodiga bataljen stått, befann sig äfven Emma. Hon hade tyckt sig igenkänna Palms röst, och drifven af oro hade hon stigit upp och skyndat ut med de andre. Hon kom alldeles lagom för att se huru Palm, öfverväldigad af smärta, långsamt sjönk ned på gatan och förlorade sansen.

“Fort, bär honom in till oss!” ropade hon under darande ångest.

“Ni känner honom då?” frågade en polisbetjent i rå ton. “Jo, jo, sådana här herrar känna de vackra flickorna, de. Men inte mej emot, ty inte kan han väl ligga

här i gränden. Doktor får ni skicka efter sjelf, sådant hör icke polisen till — vi hafva nog fan med schå ändå.“

Emma hade icke gifvit akt hvarken på polisman-
nens råa anspelning eller åtskilliga af de kringståendes
deraf framkallade breda grin. Med tillhjälp af några
välsinnade bars notarien in i det lilla rum, vi förr be-
skrifvit, afkläddes försigtigt och nedlades i Emmas soffa,
som, ehuru torftig, dock hade fullkomligt rena sängkläder.

Emma sköljde det blodiga ansigtet försigtigt med
kallt vatten, och om en stund kom Palm, till den unga
flickans obeskrifliga glädje, till medvetande.

Med några vänliga och tacksamma ord afskedade
hon nu de närvarande, af hvilka polisbetjenten sade sig
skola komma igen dagen derpå, för att taga reda på
den sårades namn och de närmare omständigheterna vid
striden.

Hvad den unga flickans far beträffar, så hade han
som vanligt tagit så mycket till bästa att han djupt in-
somnat, och således icke hade någon aning om hvad som
tilldrog sig i hans omedelbara närhet.

Då Palm uppslog sina ögon, blef han genast varse
Emma, och ett mildt och lyckligt leende flög öfver hans
bleka läppar. Han ville också säga något, men Emma
lade med mildt våld sin hand öfver hans mun och upp-
manade honom till tystnad.

“Du får icke anstränga dig nu,“ sade hon rörd; men
ändå lycklig, “jag skall strax springa efter doktorn, så vi
få höra hvad han säger.“

Men med den friska handen frigjorde sig Palm från
Emmas lilla “munlås“ och yttrade:

“Nej, gå icke till doktorn, det blir bara skandal.
Det gör väl tusan så ondt i armen och axeln, men det
går väl öfver då jag fått hvila mig en stund. Tack skall
du emellertid innerligt ha, du snälla flicka, för det du

så här har tagit mig om hand — förmodligen mistade jag sansen, efter jag ej riktigt kommer ihåg hvad som passerade på slutet af min lek med den der fördömde sjökalfven.“

Men Emma försäkrade, att hon visst skulle gå till doktorn och förmanade Palm till lugn.

“Jag skall snart vara tillbaka, jag skall flyga,“ försäkrade hon och var i blinken utom dörren.

Medan hon var borta hade Palm god tid att vid skenet af den lilla lampan se sig om i rummet. I sängen låg gubben och snarkade, med en tömd bränvinsbutelj bredvid sig, en gåfva af Vilhelm, som på dagen besökt honom och då fått ytterligare löfte på att han och ingen annan skulle få Emma till hustru.

“Jäntan får säga hvad hon vill,“ hade gubben försäkrat, “men den der tunna pennfäktarns näsa skall hon raka förbi, så sant jag heter Strand. Han är snål som en varg, mot *mig* förstås, fast han hänger på jäntan all den grannlåt som han på kredit kan komma öfver i bodarne. Skulle *han* få henne, så får jag svälta ihjel eller törsta ihjel, det inser jag grant, men om jag ger henne åt dig, så vet jag åtminstone, att jag får mej en sup mot den förbannade gikten, som nu rider mig värre än fan far fram med trollpackorna.“

“Ja, det kan ni lita på,“ hade Vilhelm då bedyrat. “Och träffar jag i behaglig tid den Palmen, så skall jag randa honom gul och blå, och med tvärstreck till, alldeles som vår svenska flagga, ha, ha.“

“Justament,“ hade den halfrusige gubben instämt. “Klå'n du, det skall göra honom godt i kroppen, den fördömde bläcksudden!“

Inom en kort stund, som dock för den så illa åtgångne notarien tycktes som en evighet, återkom Emma,

och i sällskap med henne doktorn, som råkade vara en gammal bekant till Palm.

“Hvad tusan är det för historier jag hör och ser här?” sade doktorn i det han satte sig ned på soffkanten och började undersöka patientens skador. “Det var tusan till smällar du fått, min lille bror, men lyckligtvis är ingen af sådan beskaffenhet, att någon fara är för handen. Men nog får du ändå hålla dig i sängen ett par veckor eller så, såvidt jag nu kan döma.”

“Ett par veckor — är du då alldeles galen!” invände Palm nedslagen. “Och jag som i dagarne skall tillträda mitt nya förordnande!”

“Men här måste du lyda *mitt* förordnande,” svarade doktorn skrattande. “I alla händelser måste du först och främst hem till dig, ty icke kan du längre ligga i det här lilla dufboet; den soffan är icke gjord för sådana jagtfalkar som du.”

“Spar dina qvickheter till ett lämpligare tillfälle, bror Åskulap, och laga hellre att jag får någon lindring i den fördömda svedan. Det var mig en fan till sjöman att kunna bulta på, det må jag då säga, men så fick han också igen, så att jag hoppas att han minnes det. Bara det nu inte blir rättegångsskandal af krakelet, sådant vore högst förargligt för mig, just nu så här i befodringsvefvan.”

“Åh, var lugn du,” tröstade doktorn; “din motståndare har nog sina skäl att tiga, kan jag tro, eftersom han var den anfallande. För resten är sjöfolk så vandt att både gifva och taga stryk, att han nog håller till godo med hvad han fått.”

I enlighet med doktors tillstyrkan, vidtogos fram på dagen anstalter att forsla notarien till sitt hem, då han enständigt förklarade, att han icke ville ligga på sjukhus. Gubben Strand hade emellertid med förvåning

upptäckt sin nya gäst, och började ett långt och oförskämdt förhör med Palm, hvilken med Emmas tillhjälp också gjorde reda för sig så godt som kunde ske under de fatala omständigheter, som här förelågo. När notarien slutat, skrattade gubben på sitt vanliga elaka sätt.

“Det var icke mer än lagom åt Er,” grinade han, “ty hvad fan hade Ni utanför min port att göra, och der-till så sent på qvällen?”

“Han skulle ju följa mig hem,” inföll Emma oförskräckt, “det vet väl pappa, att det är omöjligt för en anständig flicka att gå ute ensam så sent, och helst i dessa trakter, der så mycket slödder håller till.”

“Åh strunt!” inföll fadern; “den som vill gå i fred, får det nog också, det må vara man eller qvinna.” Men eftersom jag nu har notarien i kölvattnet, så må jag en gång för alla säga honom, att han hädanefter låter bli att gå och slå för flickan min, för henne har jag lofvat åt Vilhelm, som är en bra och hederlig gosse.”

“Kallar du den, som går i försåt för andra, en bra och hederlig menniska?” invände Emma harmfult.

“Ja, det gör jag,” svarade gubben trotsigt. “Då notarien med list och hal tunga söker undantränga Vilhelm, så kan jag icke annat finna, än att denne på lämpligaste sätt skaffar sig rätt. Och att han gjort det riktigt grundligt, det kan jag grant skönja på notariens blå och gula ansigte — en rask pojke den Vilhelm!”

Emma såg bedjande på notarien.

“Förlåt honom,” sade hon, “han vet icke hvad han säger.”

“Vet, jag icke hvad jag säger?” upprepade Strand ilsket. “Åh, du skulle skämmas, din slyna!”

“Far, far!” ropade Emma utom sig. “Om du visste hvad slags karl den Vilhelm är, så skulle du icke så

taga honom och hans våldsbragder i försvar. Jag vill därför tala om för dig, att Vilhelm hotat att vittna emot dig angående "Neptuns" borring, som du en gång var misstänkt för. Nå, hvad säger du nu — är Vilhelm ännu i dina ögon en hederlig karl?"

"Är du galen, flicka — Vilhelm angifva mig? Nej du, Vilhelm är min bästa, att icke säga *enda* vän, och för resten vet han lika väl som jag och du, att jag är oskyldig i den saken. Håll därför inne med slikt munväder, det råder jag dig till."

Den pinsamma scenen mellan far och dotter afbröts nu genom ankomsten af det beqväma åkdon, som skulle föra den så illa lemlästade Palm till sitt hem.

Afskedet mellan Palm och Emma var, som vi lätt kunna tänka oss, smärtsamt, i synnerhet å den senares sida, som litet smått hade hoppats att få vara med om vårdandet af sin älskling till dess han fullständigt tillfrisknat. Det gick dock för sig utan att allt för mycket uppröra deras känslor, och hvad gubben Strand beträffar, så var hans sista ord till notarien, då denne försigtigt bars ut ur det lilla rummet för att placeras i vagnen:

"Adjö, munsjör, och ställ er så för framtiden, att ni slipper stryk och dertill ligga en hederlig karl till last."

Omsorgsfullt inbäddad i hyrvagnen afreste notarien från sin så oförtänkt tillkomna, tillfälliga bostad vid Smalagränd. Emma gick derefter, denna dag senare än vanligt, till sina göromål, men allt hvad hon företog sig gick så bakvänt, att hon ibland måste gråta, ibland le.

Omkring ett par månader efter dessa tilldragelser voro både Palm och Vilhelm fullkomligt återstälde efter de blesyrer, de så kraftigt tillfogat hvarandra. Som vi förut veta, hade notarien vårdats i sitt hem, under det att den vildsinte sjömannen varit intagen på serafimerlasarettet.

Kort derpå öfverraskades Palm af en stämning till rådhusrätten, med yrkande af laga ansvar för det han lömskt och på allmän plats öfverfallit och så illa slagit sjömannen Vilhelm Sjölund, att denne en längre tid varit oförmögen till arbete och måst intagas å allmänt sjukhus.

Vi förstå lätt, att någon af de bränvinsadvokater, hvarpå hufvudstaden har ett sådant öfverflöd, tillrådt Vilhelm att anställa denna rättegång, likasom ock, att ändamålet med densamma endast var att tillpreja sig penningar och på samma gång åstadkomma offentlig skandal.

Notarien Palm skyndade efter stämningens mottagande att begära råd af en af hufvudstadens skickligaste advokater. Denne tillrådde honom att personligen svara i saken, hvilket han också beslöt, ehuru väl det föreföll honom icke så litet vidrigt, att inför rätten möta sin rival, hvars grofva tunga han så väl kände, och som utan tvifvel icke skulle lemna tillfället obegagnadt, att på allt sätt chikanera Palm, äfvensom i saken inblanda dennes förhållande till Emma.

Notarien Palm infann sig alltså vid rådhusrätten den dag, då målet emellan Vilhelm och honom skulle förekomma.

Genom den föres försorg hade en hel massa slöder fått kunskap om målet, och åhörarskaran var därför denna dag större än vanligt.

Vilhelm Sjölund förde sjelf sin sak. Han hade tagit sig några duktiga supar innan han gick upp till rätten.

Han var därför icke så litet "opp i gasken", som ordspråket säger, och kastade en blick af skadefröjd på Palm, som stod på svarandesidan, lugn, men mycket blek, dels till följe af den undergångna sjukdomen, dels ock till följe af det obehagliga i det läge, hvori han råkat komma.

Sedan stämningen blifvit uppläst, sporde ordföranden:

"Nå, hvad säger nu svaranden om kärandens påståenden?"

"Jag ber få sanningsenligt upplysa, att hela stämningen icke innehåller annat än, en gemen väfnad af lögn. Sanningen är deremot den, att då jag omnämnda aftonen passerade Smala-gränd, blef jag af käranden öfverfallen först med grofva hotelser och sedan med hugg och slag. Att jag då värjde mig, torde icke förefalla rätten underligt eller olagligt, lika litet som den omständigheten, att Sjölund råkade få litet mera på pelsen, än han måhända beräknat. Allt skedde dock till sjelfförvar, hvarför jag på det kraftigaste bestrider såväl kärandens yrkande om ansvar för öfvervåld likasom ock hans pretention på skadersättning och rättegångskostnader."

"Nå, hvad säger nu Sjölund?"

"Hva' jag säger? Jag säger, att Palmen är en fåhund, en skurk och en rackare. Si saken är den, att han den qvällen, såväl som förut, gick och slog efter Emma, å så kom vi ihop, men först sa' jag, att han skulle låta bli att segla i flickans farvatten, annars så skulle jag bräcka bogen på'n, men så damma han till me' käppen, å så slogs han som ett vilddjur, fast han nu står vid lagmansrätten å ljuger som en borstbindare..."

Allmänna åklagaren fann sig nu föranlåten stiga upp och yrka ansvar å den halfrusige sjömannen för oskickligt uppförande inför rätta. Detta yrkande togs också till protokollet.

“Och jag,” anmärkte notarien, “yrkar ansvar å Sjölund för de oqvädinsord han inför rätta fällt mot mig.”

“Ja vars, yrka ni, för skurkar å rackare å fähundar ä ni ändå båda två. Och efter som jag nu sir, att rätten är i maskopi me' Palmen, så vill jag ha angifvet, att Emmas far har borrarat skeppet “Neptun” i Kalmar sund, å det kan jag vittna på, så sant jag heter Vilhelm Sjölund, å är en redliger sjögast. Låt hemta hit gubban å sätt'en på Långholmen, å låt sedan Palmen göra honom sällskap — en snygg svärfar åt en så fin herre, ha, ha, ha!”

Denna den vilde sjömannens djerfva förklaring gaf naturligtvis uppslag till nya förfrågningar från ordförandens sida, likasom ock ett förnyadt uppträdande af allmänna åklagaren. Åhörarne fnissade och hade hjertans roligt.

Palm stod som på glödgade jern, och hans nyss så bleka ansigte var nu blossande rödt. Hvad han så mycket fruktat, eller att hans antagonist skulle inblanda den oskyldiga Emma i saken, hade nu inträffat, och ej nog dermed, han hade äfven inför rätta påstått, att hennes far gjort sig skyldig till ett brott, som, om det kunde bevisas, skulle leda till lifslång vanära, och dertill kanske alldeles omöjliggöra förbindelsen med den unga flickan, hvilken han dock så varmt och redligt älskade.

Åklagaren yrkade nu ytterligare ansvar å Sjölund för de nya, grofva beskyllningarne mot såväl honom sjelf, som för det han djerfts påstå, att rådhusrätten stode i maskopi med notarien Palm. Och då dertill kom, att Sjölund yrkat laga ansvar å styrman Strand för borning af fartyg, men saknade fast bostad och anställning, så yrkades vidare att Sjölund skulle i häkte inmanas, och der förblifva under rättegångens fortsättning.

Detta bifölls också af rätten.

Sjölund rasade, och vredens fradga stod honom om munnen. Han kom fram med en störtsjö af nya grofva tillmälen mot såväl Palm, som rätten och stadsfiskalen, och då han skulle nedföras till häktet, kastade han sig ned på golfvet och sparkade så vildt omkring sig, att det dröjde en lång stund innan rättsbetjenterna fingo hand med honom. Det lyckades dock slutligen att belägga honom med såväl hand- som fotbojor, dock icke förr än han illa tilltygat fångknektarne, som blifvit kallade till hjälp.

Den vidare ransakningen, beträffande Sjölunds angifvelse mot notarien Palm, blef helt kort. På grund af hvad derunder förekommit, frikändes Palm helt och hållet, hvaremot vederparten ådömdes tre månaders enkelt fängelse för hvad han vid rätten yttrat mot så väl denne, som rätten och åklagaren.

Angifvelsen mot styrman Strand hade emellertid måst upptagas, och ransakningen härom hade hållits i dennes kyffe vid Smala-gränd, då gubben, som vi veta, ej kunde komma ur sängen. Vid dessa tillfällen hade Vilhelm blifvit från häktet upphemad och fick andraga sina skäl, men förnekades dock att enligt sin egen önskan vittna, då man ej kunde vänta ett ord sanning af en sådan man, och han ju dertill var angifvare.

Hvad Strand beträffar, så förnekade han helt och hållet tillvitelsen, och hans förklaringar syntes också bära sanningens pregel. Naturligtvis refererade tidningarne ett så märkligt mål, och detta var af stor och afgörande

lycka för så väl Strand sjelf, som för Emma och notarien Palm.

Ty kort efter andra ransakningstillfället ingick till rätten ett bref, dateradt London, hvare brefskrifvaren, som kallade sig Vennerholm, erkände sig hafva ensam föröfvat det ifrågavarande dådet med skeppet "Neptun", och detta af hat till kapten, som behandlat honom hårdt och orättvist. Han ville nu göra denna bekännelse, på det ej den oskyldige vännen Strand längre måtte orättvist misstänkas, och han förklarade slutligen, att han nu stod på resande fot till Australien, hvarifrån han ej ämnade återvända.

Detta gaf naturligtvis vändning i rättegången. Upplysningar inhemtades, som gifvo vid handen att en sjöman vid namn Vennerholm verkligen seglat med "Neptun," då detta fartyg sjönk i Kalmar sund, äfvensom att denne Vennerholm och kaptenen ständigt varit fiender.

Strand blef alltså fullständigt rättfärdigad. Men emedan Vilhelm mot honom framkommit med en beskyllning, som kunnat bringa Strand på fästning, men ej kunnat leda sin angivelse det ringaste i bevis, så blef han sjelf, på åklagarens yrkande, dömd att undergå två års straffarbete.

De en tid så hotande molnen hade sålunda vikit från Palms och den lilla familjens vid Smala-gränd lefnadshimmel. Gubben Strand blef efter egen önskan inackorderad på landet, och lade bort att supa. Emma och notarien blefvo lyckligt gifta och lefva än i dag, aktade och ärade af alla som med dem komma i berö-

ring, och omgifna af en hel svärm "barn och blomma". Palm har så småningom stigit i graderna, och det embete han nu innehar, räknas till rikets förnämare. Och hvad "prinsessan i Humlegården", hans älskliga hustru, beträffar, så kunna vi försäkra, att hon ännu häfdar sitt gamla rykte för behag och skönhet och sköter sitt hus så, att hon räknas till ett föredöme för alla andra qvinnor af hennes stånd.

